

NAVNET , bibeltime på Korsvei, onsdag 15.7.2015. Anne-May Grasaas

Takk for invitasjon. Gratulere med 30-årsjubileum. Jfr egen avstandsbeundring for Korsvei og lederne her.

For en del år siden var jeg ute og gikk tur med min datter, Kristine, og Mildrid, en venninne av meg som hadde flyttet til USA og var på besøk. Kristine er over 30 nå, og har et sjeldent og krevende syndrom som blant annet innebærer utviklingshemming. Hun var kanskje 16 år den gangen vi var ute og ruslet, og kom inn på dette med Kristines syndrom. Da spurte Kristine Mildrid: "Kunne du huske at jeg har dette syndromet, etter at du har vært så lenge i USA?" Både Kristine og jeg husker fortsatt hvor vi var og ordrett hva Mildrid svarte: "Ja, jeg husker at du har dette syndromet. Men når jeg tenker på deg, Kristine, så tenker jeg ikke på DET. Jeg tenker bare på KRISTINE."

Jeg kan enda i dag huske hvor inderlig glad jeg ble! Mildrid tenkte ikke på det som måtte "hefte ved" Kristine. Men hun husket navnet og det positivt særegne ved personligheten hennes. Mildrid bekreftet Kristines verdighet og identitet. Som medmenneske.

Har *navnet* noe med oppstandelsen å gjøre?

La oss lese en av de helt sentrale oppstandelsestekstene. (teksten var lest i gudstjenesten like før, så jeg henviste kun til den.)

Johs 20, 11-18:

Men Maria sto like utenfor graven og gråt. Gråtende bøyde hun seg fram og så inn i graven. Da fikk hun se to hvitkledde engler sitte der Jesu kropp hadde ligget, en ved hodet og en ved føttene. «Hvorfor gråter du, kvinne?» spurte de. Hun svarte: «De har tatt Herren min bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham.» I det samme snudde hun seg og så Jesus stå der, men hun skjønte ikke at det var han. «Hvorfor gråter du, kvinne?» spør Jesus. «Hvem leter du etter?» Hun trodde at det var gartneren, og sa til ham: «Herre, hvis du har tatt ham bort, så si meg hvor du har lagt ham, så skal jeg ta ham med meg.» «Maria», sa Jesus. Da snudde hun seg og sa til ham på hebraisk: «Rabbuni» – det betyr mester. Jesus sier til henne: «Rør meg ikke, for jeg har ennå ikke steget opp til Far. Men gå til mine brødre og si til dem at jeg stiger opp til ham som er min Far og Far for dere, min Gud og deres Gud.» Da gikk Maria Magdalena av sted og sa til disiplene: «Jeg har sett Herren!» Og hun fortalte hva han hadde sagt til henne.

Den oppstandne husker også navn! Den bærende relasjonen som hadde utviklet seg mellom Jesus og Maria, gjorde henne trygg. Den ga gjenkjennelse da hun hørte navnet sitt. Den framtiden som var blitt lukket og låst for Maria da Jesus døde, åpnet seg plutselig opp igjen. Da navnet ble nevnt.

- Jesus ønsket ikke at hun skulle fortsette å innrette seg og posisjonere seg ut fra datidens tradisjon og forventninger. Da Jesu stemme anerkjente navnet hennes, fikk hun frimodighet til å gjøre noe mer og annet enn før. Hun dro av sted og fortalte hva hun hadde sett og hørt.

Jeg kan kjenne meg igjen i dette. Å våge litt mer enn jeg ut fra sosiologiske og naturlige personlige forutsetninger kanskje hadde tenkt. Fordi jeg har ant at Gud har kalt meg ved navn. Sangen "Fly, sommerfugl, fly", som Tore Thomassen sang i går, har jeg hørt på helt siden han skrev den for mange år siden – jeg husker ikke når. I alle fall har jeg ofte smuglyttet til den når jeg har bedt. Den har gitt meg håp om å kunne fly, også i tider da jeg kjente liten oppdrift.

Det er ikke meningen at vi skal drives av moralisme, dårlig samvittighet eller loviskhet i hverdagen. – Vi kan drives av oppstandelseshåpet. – Håpet om at Guds Rike er nær med kraft, kjærlighet og visdom. Håpet om at Gud kan gjøre noe nytt og mer enn vi forventer. Dette tror jeg er nøkkelen til et liv i frihet og glede.

Min overbevisning er at oppstandelsen ikke bare gir håp om evig liv etter døden. – Den åpner opp for en annen virkelighet, og kaster et helt nytt lys over det livet vi lever her og nå. Jesu oppstandelse gir håp om at framtiden ikke er stengt. Den åpner framtiden og minner oss hver dag på at siste ord er ikke sagt. Vi er ikke lukket inne i den situasjonen vi opplever akkurat nå. Selv om det kjennes sånn. Gud kommer fra framtiden!

Som det står i Korinterbrevet: "Men er Kristus ikke stått opp, da er vårt budskap tomt, og deres tro er også tom. Da står vi som falske vitner om Gud." (1.Kor.15,14-15a) Når vi retter oppmerksomheten mot oppstandelsen på Korsvei i år, er det fordi vi har tillit til at det kristne budskapet *ikke* er tomt, og at vår tro heller *ikke* er tom. Vi forventer at den kan erfares. At Gud kan gripe inn i vår verden og at han inviterer oss – ved navns nevning - til aktivt medarbeiderskap.

DEL I Guds navn og mitt navn

Dette med NAVNET er blitt et viktig spor i min egen troshistorie. Ikke bare betydningen av at Gud kjenner *mitt* navn og vet hvem jeg er. Men også betydningen av Guds navn. Jeg studerte teologi i godt voksen alder. Ble fascinert av forelesninger om at Gud har så mange navn, særlig i det gamle testamente. Gud som ser, Gud, forsørgeren, Gud, den allmektige, klippe, borg etc.. etc.. Ulike forskere hadde ulike forklaringer på dette. Den *jeg* fant mest overbevisende, var at Gud viste seg med ulike navn for folket, alt etter hvilken situasjon de befant seg i.

Dette opplevde jeg som en god tanke, ikke bare for den historiske bibelteologien, men også for mitt eget trosliv. - At Gud kanskje ville vise seg på ulike måter for meg, alt etter hvor jeg var livet.- Selv om det på den tiden kjentes tørt og krevende, ut fra stort press i privatlivet. Egentlig var jeg begynt å bli ganske kynisk og kritisk til erfaringsdelen av troen - som jeg i yngre år hadde lagt stor vekt på og hatt stor glede av.

En dag satt jeg på lesesalen og leste om Israelfolket som var bortført fra Jerusalem og levde i eksil i Babylon. Jeg leste en tung tysk teolog, Gerhard von Rad som beskrev situasjonen. Den kan blant annet leses ut fra de Salmer som ble skrevet i de årene. Folket fortsatte å skrive Salmer, de fortsatte å tro at Gud fantes, og de fortsatte å tro på at Gud kunne gripe inn i historien og at Han hadde grepet inn for forfedrene deres. Men det kunne virke som de hadde sluttet å håpe på at Gud kunne gripe inn i deres liv, der de var, uten mulighet til å redde seg selv.

Da begynte tårene mine å piple. Der på lesesalen. For plutselig var det noen som ga språk til akkurat de følelsene jeg gikk med. Jo, jeg trodde jo på Gud. Jeg var ikke ateist. Men jeg hadde sluttet å tro at Gud kunne gjøre noe nytt i mitt liv.

Og jeg leste videre at Gud i denne situasjonen skjønnte at folket var i ferd med å bli kyniske, bitre og harde. Han måtte derfor sende dem en profet som kunne komme som en mild og forsiktig gentleman og forsikre dem om Guds fortsatte kjærlighet. Han presenterte Gud som go'el – forløseren; *"Trøst, trøst mitt folk. Tal til Jerusalems hjerte og rop til henne at hennes strid er fullført. Se, Herren Gud kommer med*

styrke... han samler lammene med armen, løfter dem opp i fanget. Leder søyene.”

Jeg hadde lært at Guds navn ikke bare er en merkelapp, en betegnelse, men at det formidler selve nærværet, og der kom det – uten nabovarsel – midt på lesesalen, en sterk erfaring av Guds trøstende nærvær som helt overvældet meg. (Jeg kan være ganske stille når jeg blir overvældet, så det ble ikke noen oppstandelse inne på lesesalen ☺) Fra den dagen fikk jeg håpet tilbake for *den* vanskelige perioden i livet. Jeg tror det handler om at Gud ikke har trukket seg tilbake. I den oppstandne Jesus Kristus viste Gud seg på nytt som go’el, forløseren. Gud er ikke død! Han kjenner oss ved navn, og vil dele med oss og trekke oss inn i det *hans* hjerte banker for.

Siden har jeg i nye faser måttet lære Gud å kjenne som den Gud som skjuler seg. Han jeg ikke ser og forstår. (“Deus Absconditus”) Men tilliten har vokst til at opplevelsen av Guds fravær ikke *er fravær*, men et nærvær som venter på å bli avdekket. Det kan høres enkelt ut, men mange av oss har erfart at denne tilliten er dyrt kjøpt.

Gjennom hele mitt voksne liv har jeg jobbet hardt for å finne fram til en teologi og et gudsbilde som kan tolke og romme det livet som er blitt mitt. Og jo mer jeg er blitt møtt i egen avmakt og begrensning, jo mer er jeg blitt dradd i retning av mennesker som sliter, som er blitt marginaliserte og nærmest navnløse.

Del II. Sobrino. Gudsbilde, Fundamental spir. og ”de korsfestede”

På samme måte som Knut og Asle fortalte i går kveld at de ønsket å forene bønn og sosial rettferdighet, ønsket jeg et bedre samspill mellom det fortrolige forholdet til Jesus og forpliktelsen overfor de fattige – og navnløse. – Både i eget liv og i menigheten der jeg var prest. Denne dragningen mot å la spiritualiteten gi seg utslag i engasjement for rettferdighet førte meg til tekster av den latinamerikanske frigjøringssteologen, Jon Sobrino.

Blant annet ble jeg utfordret nettopp av hans gudsbilde. Det rommer både det nære og fortrolige og det som er fremmed og radikalt annerledes. Sobrino beskriver Gud både som en som gir dyp hvile, og samtidig en Gud som ikke lar oss få hvile. Det betyr ikke at Gud er lunefull, bare mye større, og at Gud bærer en tung byrde. En byrde Gud vil dele med oss, og som ikke kan gi annet enn uro. Jeg vil bruke en del av impulsene fra Sobrino i de to bibeltimene her på Korsvei.

Men først en kort presentasjon av Jon Sobrino. Han kom fra Spania til El Salvador som 19-årig jesuitt. I ettertid beskriver han seg selv som en "typisk misjonær, full av god vilje og et ensidig europeisk perspektiv – helt blind for hvordan virkeligheten egentlig så ut." Jeg kjenner meg godt igjen i dette fra min egen ungdom, uten at jeg vil ta avstand fra selve engasjementet jeg hadde på den tiden.

Ca 30 år senere studerte Sobrino filosofi og teologi i Tyskland der han sier han ble ristet ut av en "dogmatisk søvn" og kom til en intellektuell oppvåkning. Men da han kom tilbake til El Salvador midt på 1970-tallet, ble han møtt av jesuittbrødre som var blitt utfordret av de fattige. (Dette etter det såkalte 2. Vatikankonsil i den katolske kirke på 60-tallet.) Sobrino innså at tross sin intellektuelle snuoperasjon, var steinhjertet fortsatt der. – Det som gjorde han uberørt av andres lidelse.

Det måtte en ny oppvåkning til, forteller han; fra en "antihuman søvn." Han kaller dette sin omvendelse til *medfølelse*, og ut fra dette utvikler han sin frigjøringsspiritualitet, midt i et El Salvador preget av borgerkrig og militærjunta. Mens han var ute og reiste i 1989, ble fem jesuittbrødre og to hushjelper han bodde i kommunitet med, brutalt massakrert på grunn av motstanden mot regimet og kampen for rettferdighet. Likevel fortsatte Sobrino å skrive på sine bøker om den store frigjøreren; Jesus fra Nasaret og den oppstandne Kristus - drivkraften til all spiritualitet og all kamp for rettferdighet. De senere år har Sobrino også adressert klimakrisen i denne forbindelse.

I bibeltimen på lørdag der temaet er "TEGNET" håper jeg å kunne utdype litt mer hvordan Sobrino på motiverende vis knytter kristen spiritualitet og kamp for rettferdighet helt uløselig til Jesusfortellingen og oppstandelsestroen.

For å peile meg innover igjen mot dagens fokus på "NAVNET" vil jeg hente ut to sentrale motiv fra Sobrino; nemlig "Fundamental spiritualitet" og begrepet "De korsfestede".

Fundamental spiritualitet

Først: Fundamental spiritualitet. Sobrino skisserer tre forutsetninger for troverdig spiritualitet; for det første 1) ærlighet om virkeligheten, for det andre: 2) troskap mot virkeligheten og for det tredje: 3) vilje til å la seg føre av virkelighetens "mer". Jeg skal utdype dette litt mer.

Ærlighet mot virkeligheten handler ikke primært om grundig observasjon eller metodisk objektivitet. Det handler om å la virkeligheten være det den er, uten å forvrengre eller ignorere den. Det krever vilje til å ta inn over seg det Sobrino kaller "*virkelighetens byrde*" og ikke trekke seg unna eller dekke over urett og konflikt, selv om egne interesser utfordres. *Jfr. Den barmhjertige samaritan. (De to første tok en omvei – utenom virkeligheten, mens samaritanen gikk rett i møte med den, selv om han måtte legge om på egne planer.)*

Det er selve ærligheten om virkeligheten som vekker medfølelsen sier Sobrino. Medfølelse er for han det grunnleggende uttrykk for å leve med ånd – og det er denne medfølelsen som gir troskap mot virkeligheten. Det innebærer vilje til å være med å "*bære virkelighetens byrde*" gjennom barmhjertighetsarbeid og kamp for rettferdighet.

Men virkeligheten er ikke bare en byrde, sier Sobrino, og da er han også helt i takt med Skriftens ord. Han fester lit til en indre, dynamisk strøm i virkeligheten som er fylt av håp, sannhet og kjærlighet. Senere knytter han denne indre dynamikk opp til Gud og Guds Rike som er nær. Samtidig tenker han at denne indre dynamikk har en allmenn karakter som er tilgjengelig for alle mennesker. Derfor krever virkeligheten både ærlighet og trofasthet, men også tillit til at man kan bæres framover av det gode.

Repetere de tre kjennetegn ved fundamental spiritualitet – og understreke at Sobrino mener dette gjelder *all* spiritualitet, ikke bare den kristne. Skal spiritualiteten være troverdig, må den forholde seg til virkeligheten. Men dette innebærer også at både kirken og Korsvei kan samarbeide med alle gode krefter i kampen for rettferdighet og mot klimakrisen.

Våre utfordringer og vår historiske virkelighet er annerledes enn Sobrinos. Men "*virkelighetens byrde*" er like alvorlig og presserende. Den kan ikke annet enn å fylle oss med uro. Syria. Egypt, Flyktningene i Middelhavet. Religiøs ekstremisme med voldelige utslag. Eller kanskje alvorlig sykdom i nær familie, arbeidsløshet og ensomhet. Som Hildegunn (Schuff) skrev i Korsveibladet i vinter: *Enkle svar finnes ikke. Tør vi håpe på å få merke oppstandelseskraftene i våre liv, i vår verden?* Jeg har respekt for Korsvei som ikke stikker utfordringene under en stol. -Klimakrisen, fattigdomsproblemet. Eurokrisen og andre samfunnsutfordringer, men ønsker å ta situasjonen på ramme alvor. Dette konkrete kommer Asle mer inn på i morgen.

Poenget nå er at vi kan hvile i at våre egne navn står i direkte forbindelse med Guds navn. Og samtidig kan vi *ikke* hvile fordi Gud bærer en stor byrde – en byrde for alle de navnløse.

De navnløse. De korsfestede

Sobrino bruker uttrykket "de korsfestede" om "de fattige", de som lider, er undertrykt og er blitt nektet de mest basale materielle livsbetingelser. De er foraktet eller glemt; - de er mennesker som "dør før sin tid". Han nærmest fnyser av vår vekt på livskvalitet. "Hva hjelper det med livskvalitet når man ikke har noe liv?", spør han.

Disse "korsfestede" er for meg de navnløse. Men når Sobrino bruker uttrykket "de korsfestede", tvinger han oss til å forholde oss til fattige, undertrykte, og ofre for klimakrisen, ikke bare som en ren politisk utfordring, men som mennesker som er forbundet med Ham vi kjenner som "den Korsfestede".

Samtidig får Sobrino fram at det er en uløselig relasjon og nærhet mellom den korsfestede Jesus og alle "de korsfestede". Han viser hvordan Jesus viste inderlig medfølelse med mennesker. Ut fra det greske ordet som brukes i NT, konstaterte han ikke bare at de led, men det vrent seg i hans innerste. Det brukes et lydmalende ord som får dette fram: "Schplagchnizomai"

Metaforen "de korsfestede" får også fram at det handler om konflikt og interessenemotsetninger, der noen er overgripere som aktivt "korsfester". Sobrino henviser til Jean Ziegler, som var spesialutsending for FN's matvareprogram (fra 2000 til 2008). Han huskes særlig for setningen: "Et barn som dør av sult er et mordoffer".

Ziegler besøkte Norge høsten 2011, og da utdypet han denne påstanden. Han mente spekulantene var skyldige i at matlagrene var tomme da tørken rammet Afrikas horn og utløste en ekstrem sultkatastrofe samme år. Dette fordi spekulantene etter krisen i 2008 hadde beveget seg fra finansmarkedet i New York over til råvaremarkedet i Chicago. Prisene på ris, mais og hvete økte voldsomt og landene på Afrikas horn hadde ikke råd til å opprette tilstrekkelige matlagre. "...spekulasjonen dreper. Dette er en absurditet, og grunnen til at mennesker dør på Afrikas horn", sa Ziegler til Klassekampen.

Begrepet "de korsfestede" henter også fram kunnskapen om at korsfestelse historisk sett var et politisk virkemiddel. Dermed motvirkes faren for å lukke korsets symbol inne i et åndelig rom, som vi i vestlig teologi nok har en tendens til å gjøre. Det er også en fare for oss her på korsvei som liker å dra på retreat. At vi blir innadvendte. Jeg har selv nettopp vært på 10 dagers heltaus retreat og trenger det for alt det er verdt. Men *faren* er at vi blir så fokusert på å pleie det indre livet at vi mister virkeligheten rundt oss av syne..

Første gang jeg leste om begrepet "de korsfestede", følte jeg det ubehagelig; nærmest upassende. Når Sobrino velger denne metaforen om to tredjedeler av verdens befolkning, er han seg bevisst at begrepet er politisk ukorrekt; at det vekker reaksjoner. Samtidig mener han det hindrer språklig tildekking av realitetene, slik begrep som "den tredje verden", "sør" og "utviklingsland" lett gjør. Ved å bruke begrepet "de korsfestede", tilsløres ikke virkeligheten; - det snakkes sant om "virkelighetens byrde", i tråd med den fundamentale spiritualitet.

Paradoksalt nok kaller Sobrino "De korsfestede" et lys – et lys som kan gjøre den rike verden i stand til å se seg selv slik den virkelig er. "Lyset er ikke det vi SER", sier Sobrino, men det som gjør det mulig å SE. De fattige kan være et lys som gjør det mulig å se virkeligheten skarpere, uten å forvrengte eller ignorere den. Men problemet er at vi og verden for øvrig helst ikke VIL se.

Sobrino utfordrer til å la virkeligheten være det den er, og ta de fattige på alvor som medmennesker, selv om de utfordrer og forstyrrer våre private og nasjonale interesser. – Vi som har ordnet oss så greit på alle vis, må kanskje legge nye planer.

Vi kjenner kanskje til frigjøringsteologiens "option for the poor" – å ta standpunkt for de fattige. Sobrino utfordrer oss til å la "de korsfestedes" perspektiv være selve tolkningsnøkkelen for teologi og kirkelig praksis. Om kirken skal ta den kristne spiritualitets ærlighet om virkeligheten på alvor, mener Sobrino de fattige må være del av *kjernen* i fellesskapet; - selve omdreiningspunktet for det kristne livet. Nevne kvinnen med alabastkrukken og de ti spedalske. Jesus ser ut til å prioritere mennesker som er utenfor det gode selskap.

Hvem er de korsfestede hos oss?

Selv om frigjøringsteologien hadde sin storhetstid på 1970-og 80-tallet, må vi ikke glemme de fattiges perspektiv. Hvem er de glemte –

navnløse – de korsfestede hos oss? Romfolket. Lidia som sitter i Akersgata og strikker. Fortelle om da jeg ble farmor og ikke fikk lov til å betale. GIFT. GIFT. GIFT. Hun viste meg hvem Jesus er. Vi har også de lengeværende asylbarna. Om det er Nathan Eshete på 7 år eller Neda Ibrahim på 13 år, eller alle de vi ikke aner navnet på. Men de er enkeltmennesker som er kjent av Gud og som Gud kjenner navnet på.

I dag vil jeg særlig trekke fram alle ofre for seksuelle overgrep. Erfaringsmessig og statistisk er vi mange her på Korsvei med sånne erfaringer. Mange er blitt som navnløse midt mellom oss. Kirkens Ressurssenter mot vold og overgrep sier de er flere enn du tror. De er nærmere enn du tror. Og du ser det ikke før du tror det. Deres erfaringer har større konsekvenser enn du tror. Ensomhet, mistillit, angst, depresjon og skam, for å nevne noe Mer enn med andre krenkelser er det feil mennesker som skammer seg etter seksuelle overgrep. Ingen skal måtte bære helt alene.

Jesu oppstandelse handler om nærvær og håp. Den kan leses som en bekreftelse på at ingen skal være alene. Ofte kjennes det likevel sånn. Jeg håper noen kan få gode erfaringer i det sosiale fellesskapet her på Korsvei. Vi er blitt utfordret av Sobrino til å velge de korsfestedes perspektiv. Er vi innstilt på det også i våre egne fellesskap og menigheter? Og her på Korsvei. For mange sitter det langt inne.

Men det sitter også langt inn for mange å reise hit. Kan noen få en ny erfaring av å høre til? Bli regnet med? Bli kjent ved navn... Skriften sier at de som virker svakest, de er nødvendige. Kanskje er det nettopp på grunn av lyset de bringer? Så vi kan se virkeligheten skarper.

Festivalen har egne veiledere. Ressurssenteret har også folk her. (Vis fram to brosjyrer!) De har en egen kampanje gående i sommer og i høst, og brosjyrene vil ligge på standen til Korsveistyret. Korsvei og kirkene står sammen mot vold og seksuelle overgrep. Å feire oppstandelsen handler også om at vi sammen trekker opp nødvendige grenser mot dødens krefter.

Hvem er disiplene?

Nå mot slutten vil jeg spørre. Hvem er disiplene? Hva heter de? Sobrino utfordrer til radikal etterfølgelse av Jesus fra Nasaret. Jeg vil gjerne ta den utfordringen. Det samme gjorde den lutherske teologen og motstandsmannen Dietrich Bonhoeffer under 2. verdenskrig. Han utfordret til selvoppofrende etterfølgelse av Jesus Kristus og måtte

selv bøte med livet. Flere og flere kristne verden over gir den samme utfordringen. Spiritualitet og disippelskap henger uløselig sammen.

Korsvei er helt på linje med denne bevegelsen mot en Kristussentrert og utadrettet spiritualitet. Både Sobrino og Bonhoeffer og mange moderne kristne kan slutte seg helhjertet til Korsveifestivalens fokus: - Forent med den oppstandne Jesus Kristus i kampen for livet i vår verden. Det samme ønsker jeg å gjøre.

Men så har jeg av og til spurt meg selv. Har vi som ønsker å leve radikalt et *navn*? Hvem er det som skal forenes med Kristus? Hvem er disse disiplene? Er det ikke ofte sånn at navnet kommer i bakgrunnen til fordel for disippelen? Formidler vi utfordringene så sterkt at kun den som gir utfordringen får et navn? Det være seg Sobrino, Bonhoeffer eller andre forbilder. Gjør vi disipler ofte til en grå, navnløs masse? Uten personlighet. Mennesker som bare utfordres til å gi seg selv for andre. Kanskje uten helt å ha funnet seg selv. I Korsveis lille røde bok, "Veimerker" står det at Jesus vil *gjenreise vår sanne menneskelighet!*

Det har jeg tro på! Jeg tror nemlig ikke det var tilfeldig at Jesus kalte disiplene ved navn. Han kalte akkurat det mennesket - den personligheten - han var ute etter. Hvor ofte har jeg selv ikke sammenliknet meg med andre som jeg syntes virket mer dedikerte, mer kreative, mer radikale, mer energiske eller mer av ett eller annet som jeg mente det var behov for. Inntil jeg igjen og igjen har måttet falle til ro med at det faktisk er meg - Anne-May fra Kristiansand - som er kalt. Og at Gud har tro på *meg*. Jeg står ikke til ansvar for å være tro mot annet enn den jeg selv er og det jeg selv har fått å bidra med. Det er ikke lite, men det er likevel noe jeg kan forholde meg til.

Jeg ønsker å minne dere også om det, her ved starten av en festival der vi vil bli overøst med *mange* konstruktive og alvorlige utfordringer.

Nå står han her, den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus og sier: Det er navnet ditt jeg roper, vil du følge meg? Jeg tror det vil innebære veldig ulike ting for oss i praksis å svare ja på dette! Alt etter hva vi heter, hvem vi er og hva som måtte ha skjedd oss. For deg som er krenket av overgrep og kjenner at du har mistet deg selv, kan det hende den beste måten å følge Jesus på, er å få hjelp til å finne tilbake til deg selv. Så du kan ta navnet ditt tilbake! Invitasjonen er herved gitt: Det er navnet DITT jeg roper, vil du følge meg?

Musikkintro til sangen Kallet - den synges og mer sies ikke. Alle går stille ut.